

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania T. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
z udziałem K. K., M. B., A. B. i L. sp. z o.o. z siedzibą w W.
o podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 marca 2024 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 15 lipca 2022 r., sygn. akt III AUa 885/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
[...] Oddziału w Warszawie na rzecz T. S.A. w W. 240 zł (dwieście
czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w
postępowaniu kasacyjnym, z odsetkami z art. 98 par. 1¹ k.p.c.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 15 lipca 2022 r., po rozpoznaniu
apelacji T. S.A. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 17 lutego 2021 r., w
pkt. I. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję Zakładu
Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z 7 grudnia 2015 r. nr [...] w
ten sposób, iż stwierdził, że M. B. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom

społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r.; w pkt II. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z 7 grudnia 2015 r. nr [...]w ten sposób, że stwierdził, że A. B. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r., do 31 lipca 2014 r.; oddalił apelację w pozostałej części i orzekł o kosztach.

W sprawie przedmiotem sporu było ustalenie czy pomiędzy ubezpieczonymi a odwołującą się spółką w okresie od 1 lipca 2014 r. istniał stosunek pracy, rodzący obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, motywy rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, zarówno w warstwie faktycznej, dowodowej, jak i prawnej zostały wyrażone w uzasadnieniu w sposób jasny i kompleksowy, umożliwiając pełną kontrolę instancyjną orzeczenia. Tym samym, odnosząc się do zarzutów materialnoprawnych apelacji, Sąd Apelacyjny podzielił ocenę prawną Sądu pierwszej instancji, dokonując jej modyfikacji jedynie w zakresie daty końcowej podlegania przez zainteresowanych ubezpieczeniom.

Sąd Apelacyjny uznał, że mimo formalnej umowy między T. a L. nie doszło do przejęcia części zakładu pracy T.. O spełnieniu przesłanek z art. 23¹ k.p. nie mogą decydować tylko zapisy umowy czy spełnienie obowiązków formalnych wobec ZUS (zgłoszenie pracowników do ubezpieczeń społecznych i opłacanie składek) czy Urzędu Skarbowego. O zmianie pracodawcy nie decydowało sporządzenie umów na piśmie i wypłata wynagrodzenia przez nowy podmiot. Dokonanie czynności prawnych w sposób sprzeczny ze standardami ochrony pracownika na tle art. 23¹ k.p. zostało uznane za działanie sprzeczne z prawem, stosownie do art. 58 § 1 k.c., a tym samym nieważne. T. S.A. przyjęła za własne oświadczenia L. o rozwiązaniu umów o pracę z ubezpieczonymi. Nie doszło również do skutecznego uchylecia się przez L. oraz ubezpieczonych od własnych oświadczeń woli w przedmiocie rozwiązania stosunków pracy za porozumieniem stron w datach wskazanych w ich oświadczeniach i świadectwach pracy.

Wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną przez ZUS, w której wniesiono o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z

art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na fakt, iż skarga jest oczywiście uzasadniona z następujących przyczyn: „rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L.-podmiot który w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) nie związany żadnym węzłem prawnym z T. S.A. i Ubezpieczonym nie może być uznane za wystarczającą przesłankę do uznania, iż stosunek pracy zawarty z T. S.A. ustał, z uwagi na fakt, iż samo świadectwo pracy wskazujące na datę rozwiązania stosunku pracy nie jest jednostronną czynnością pracodawcy wskazującą na zamiar rozwiązania umowy, tylko oświadczeniem wiedzy pracodawcy, który sporządzając świadectwo pracy pozostaje w słusznym bądź mylnym przeświadczeniu, że dany stosunek pracy uległ rozwiązaniu”.

T. S.A. wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący nie wykazuje także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący przyjął błędne założenie, że zarzuty podstaw kasacyjnych z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. składają się na szczególną podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (*„Wskazując na powyższe podstawy...”*), która jako jedyna podstawa ma na uwadze indywidualny interes strony skarżącej w przyjęciu jej skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący we wniosku powinien samodzielnie (odrębnie) od podstaw kasacyjnych wskazać i wykazać naruszenie przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Brak jest tego we wniosku. Nie wystarcza ogólna argumentacja i zarzuty bez zakotwiczenia w przepisach prawa. Skoro punktem odniesienia dla zarzutów podstaw kasacyjnych są konkretne przepisy prawa (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), to tym bardziej jest to wymagane w odniesieniu do zarzutów podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej i podnosząc, że znajdujące się w aktach świadectwa pracy ubezpieczonych wystawione przez L. nie mogą zostać uznane za wystarczające do przesądzenia, kiedy ustał stosunek ubezpieczeniowy istniejący między T. S.A. a ubezpieczonymi, nie powołał przepisów prawa, które zostały jego zdaniem w ewidentny sposób naruszone i w naruszeniu których upatruje oczywistej zasadności skargi. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów skargi ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1, § 1¹, § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz stosując odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]